

RABBİMİZ ALLAH'TIR

Değerli dostlar, aziz kardeşler;

Âdem aleyhisselamdan beri Allah'ın varlığına inananların sayısı, zannedildiği gibi kökten iman etmeyenlerden daha az değildir. Bu şu demektir; Pek çok insan, sorulduğunda veya duygularını ifade ettiğinde Allah'a inandığını söyler. Allah'ı bir varlık olarak, var olan biri olarak kabul etmekte insanlığın sorunu yoktur.

Aslında kökten, mülhit; hiçbir şekilde Allah'ı kabul etmeyenlerin sayısı çok azdır; ama mü'min sayısı da azdır. Arada büyük kitleler var. Bunlar Allah'ı kabul ediyorlar.

Allah'ı kabul edenler arasında Kur'an'ın şahitliğiyle sabit olan, Mekkeli müşrikler de var. Şu Kur'an-ı Kerim'in bir kısmına lanet ettiği mesela; 'elin kurusun' dediği Ebu Leheb Allah'a iman ediyordu. Nereden biliyoruz bunu? Kur'an-ı Kerim'den biliyoruz.

Öldüren, yaşatan, rızık veren biri olarak görüyor. Bu iman değildir, bu komşuyu kabul etmektir. Bunun adı iman olmadığı için Ebu Cehil ve o kafalılar cehennem kütüğü olarak bu dünyadan gittiler.

Ebu Leheb, Ebu Cehil ve onların emsali olan, Kur'an-ı Kerim'in; 'küfrün ve şirkin liderleri' olarak tanıttığı bu amansız kâfirler, Allah'ı kabul ediyorlardı. Şimdi de yeryüzünde yaşayan milyarlarca insanın arasında, 'Allah yoktur' diyenler çoğunlukta değildirler.

Allah'ın varlığını kabul etmekte insanlığın abartılacak bir sorunu yoktur. Buna rağmen neden Allah'ın varlığını kabul ettiği halde insanlar, çoğunluk; Yahudi ve Hıristiyanlarıyla beraber oluşmuş bu büyük kitle, 'Allah vardır' dediği halde, neden biz mü'minler olarak, 'yeryüzünde iman edenler azdır' diyoruz?

Çünkü sorunumuz, Allah'ın var olduğunu, bizi Allah'ın yarattığını, hâlıkımızın Allah olduğunu ve Allah'ın yaratıp, öldürdüğünü sonra da dirilteceğini kabul etme ya da etmeme sorunu değildir.

İnsanlığın sorunu, Allah'ı ilah ve rab olarak kabul etmemektir. Milyarlarca insan, 'Allah vardır' diyor; ama Rabbimiz Allah'tır demiyorlar. Ne gibi? Güneş vardır diyor herkes, 'güneş benimdir' kimse demiyor.

'Allah vardır' demek, iman değildir. Bunu Firavun da dedi zaten sonunda. 'Allah vardır' sözü 'Rabbim Allah'tır' sözüyle aynı değildir. İman etmek, Allah'ı var olarak kabul etmek değildir.

Bunun için filanca meşhur sanatçının, filan artistin 'şu göklerin tanrısı' diye bir cümle kullanması ya da işte 'filanca şeyden çok etkilendim, bir tanrı var muhakkak' demesi iman ettiğini göstermiyor.

'Rabbim Allah'tır' demek zorundadır. 'benim ilahım Allah'tır' demek zorundadır. İlah olarak, rab olarak kabul etmedikçe, imandan söz edemeyiz.

Çünkü 'Allah vardır' demek, hâşâ 'yoktur' demek kişinin üzerinde bir değişiklik yapmıyor. Ben de mesela; 'filan müşrik vardır' 'filan düşmanım vardır' demiş olsam onu kabul etmiş olmuyorum ki. Onu benim üstümde görmüş oluyor muyum?

'Allah vardır' sözü bir itiraf olabilir, ama iman değildir. Bunun için biz mü'minler olarak, 'Rabbimiz Allah'tır', 'ilahımız Allah'tır' diyerek, bu ikrarımızı benimseyen bir hayat tarzı ortaya koyduğumuz için Allah, bizi mü'min kabul ediyor.

Yeğeni için can verdi, putlarını veremediği için iman ehli olarak ölemedi. Lailaheillallah yani Allah'ı kabul etmek, mü'min olmak, önce; kalpteki, bankadaki, dükkândaki, evdeki, akıldaki putları atmaya gerektiriyor.

Hepimizin bilmesi gereken bir hakikat var. En büyük kâfirlerden olan, küfrün liderlerinden olan Ebu Cehil bile Allah'ın onu yarattığını, Allah'ın onu öldüreceğini Allah'ın onu cehenneme veya cennete koyacağını biliyordu. Allah'ın göklerden yağmur indirdiğini, onun yediği içtiği; buğdayı, suyu Allah'ın gönderdiğini, uzaydaki ahengi, güneşi, ayı ve diğer gezegenleri bütün bu büyük kâinatı, Allah'ın idare ettiğini biliyor, kabul ediyordu.

Üstelik Kur'an-ı Kerim, Ebu Cehil ve onun adamlarının bunu kabul ettiklerini; defalarca, ayetlerde tekid kullanarak söylüyor.

“(Arapça 8:30)”

Diyor Kur'an. Sorsan 'kim gökleri idare ediyor, kim size rızık veriyor, kim yağmur yağıdırıyor, kim yaratıyor, kim öldürüyor', muhakkak ve muhakkak 'Allah' derler diyor.

Var mı içimizde Allah'ın, 'Allah' dediğine dair kendisine kefil olacağı hakkında ayet inmiş kimse? Var mı? Öyle Ebu Cehil ve adamları hakkında kaç ayet var?

Güneş kimin dediğin zaman 'Allah' diyor, kim su indiriyor diyorsun 'Allah' diyor. Allah dediğine Ebu Cehil'in Kur'an şahit.

Ama 'Rabbim Allah' demiyor, 'ilahım Allah'tır' demiyor. Bizim bahçeyle ilgisi olamayan filan bahçenin sahibi gibi görüyor Allah'ı, komşu gibi görüyor. Elinde çok imkânlar olan zengin biri olarak görüyor.

Öldüren, yaşatan, rızık veren biri olarak görüyor. Bu iman değildir, bu komşuyu kabul etmektir. Bunun adı iman olmadığı için Ebu Cehil ve o kafalılar cehennem kütüğü olarak bu dünyadan gittiler.

İman nedir peki, iman; 'Lailaheillallah' sözünün kabullenışı ve bu sözün içinde yaşamaktır. Bu da nedir? Allah'ı kabul etmek değil, Allah'ı kabul etmek iman değildir dedik.

İman ilah olarak sadece Allah'ı görmektir. Bunun için kelime-i tevhit laboratuvarında çözülecek olsa, anlamı ve içeriği itibariyle kelime-i tevhidi çözdüğümüz zaman ya da Türkçeleştirdiğimiz zaman diyelim, iki şey çıkıyor karşımıza.

Bir; 'la ilahe' bir de 'illallah' çıkıyor. İki şey... Birincisi, Allah'tan başka hiçbir ilahın olmayacağını kabul etmektir.

Önce, Allah'ın dışında otorite, güç önünde boyun bükülmeyecek, 'peki efendim' denmeyecek. Her şeyi reddetmek, önce ret var kelime-i tevhitte.

Sonra da tek güç, teslim olunacak, her sözüne 'peki' denecek tek güç olarak, Allah'ı kabul etmek. Bir ret var bir kabul etmek var. Ret dolmadan kabul etmek Ebu Cehil'de de vardı; ama iman ehli olamadı. Allah'ı kabul ediyordu, güçlerden bir güç olarak kabul ediyordu. Büyük serveti olan, yaşatıp diriltebilen, öldürebilen güçlü biri olarak görüyordu Allah'ı.

Her insan böyle görür zaten, her insan böyle görür; ama kâfir veya bu anlamda mü'min olmayan, yatağa düştüğü zaman, tıp çaresiz kalınca 'Allah' diye birine sığınır.

Mü'min ise Allah'ı, esmai hüsnasıyla ve bütün sıfatlarıyla ikrar eden mü'min ise, Allah'ın 'şafi' isminin yani hastalığı da şifayı da veren olduğunu, dipdiriyken de kabul eder. 'Sen Rabbim, bana sahip çıktıkça sağlam kalabilirim, sağlıklı sıhhatli yaşayabilirim' diye düşünür. Hasta olunca da 'Rabbim, hastalığı da sen verdin şifayı da verebilirsin' diye teslimiyet gösterir.

Mü'minle Allah'ı kabul eden arasında bir fark var. Bu nedir? Mü'min diğer bütün otoriteleri güçleri reddetmiştir, nefyetmiştir, 'Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur' demiştir. Bunun için 'Allah' dediğinin değeri vardır, kelime-i tevhidin sırrı budur.

Bunu bu şekilde söylemedikten sonra Ebu Talip neden iman ehli olarak ölmedi bunu çözmüş oluyoruz. Neden Ebu Talib'e sevgili yeğeni 'yahu bir cümle, söyle şunu kurtul' dediğinde söylemeyi kabul etmedi?

Çünkü Ebu Talip biliyordu ki Kâbe'nin içine kendi elleriyle koyduğu putları atmadan 'tamam yeğenim Lailaheillallah' demenin değeri yok. Böyle bir iman olmaz, bunun biliyordu Ebu Talip.

'Babalarımın, dedelerimin putlarını reddedemem, arkamdan gülerler' dedi. Yoksa Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi çok seviyordu. Yeğeni için can verdi, putlarını veremediği için iman ehli olarak ölemedi.

Lailaheillallah yani Allah'ı kabul etmek, mü'min olmak, önce; kalpteki, bankadaki, dükkândaki, evdeki, akıldaki putları atmayı gerektiriyor.

Hem de bu putların bir kısmını filan değil, kökten put olan, otorite olan, sözünü dinlettiren her ne varsa o kökten atılmadıkça kelime-i tevhidin bir anlamı yok.

'Böyle yapan kurtulur. 'Rabbim Allah'tır' diyen kurtulur. SKK'sına güvenen, sosyal güvencesine Allah'tan fazla güvenen, erkek çocuğu olduğu için kız çocuğuna göre, kendisini çocukları açısından daha çok güvende hissedenden 'Rabbim Allah'tır' sözünü damarlarında hissedememiştir.

Çünkü Lailaheillallah 'Allah'tan başka ilah yoktur' diye tercüme edilemez. Lailaheillallah 'Allah'tan başka ilah yoktur' sözünün karşılığı değil Arapçada.

Çünkü Lailaheillallah 'yok' demek değildir. 'Hiçbir ilah olamaz' demektir. Lailaheillallah sözünün tam karşılığı 'Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur'.

Mekke'nin meydanlarındaki Lat, Menat, Uzza da yoktur. Sevgisiyle Allah'ın şeriatını yaşamayı engelleyen evlat da yoktur. Eş de yoktur, para da yoktur.

Bunun için 'Lailaheillallah' diyen birisi, 'ben zekât vermem, malımdan vermem' dediği zaman Ebu Bekir'in kılıcıyla karşılaştı. Ebu Bekir'e 'ne yapıyorsun?' 'Lailaheillallah' diyerek Mekke'nin Lat'ını Menat'ını Uzza'sını reddetmiş, Allah'a iman etmiş birisine nasıl kılıç kaldırabilirsin sen' dendiğinde, ne cevap verdi Ebubekir?

'Mekke'deki putu atmış; ama zekâtı kabul etmeyerek, Allah için vermesi gereken malı vermeyi kabul etmeyerek, para putunu hâlâ bünyesinde saklıyor.' demiş.

Nerede Lailaheillallah? Zekât vermeyi kabul etmemek, yani maldan Allah'ın hakkını çıkarmamak, Allah'ın karşısına malı put olarak, ilah olarak çıkarmaktır. Hâlbuki Lailaheillallah, para da dâhil bütün put çeşitlerini; eş, çocuk, arkadaş, zevk ne varsa Allah'ın karşısında ilah olabilecek, bütün putları kökten reddetmeyi gerektiriyordu.

Bunun için Ebu Bekir 'biz mü'miniz, Müslüman'ız; ama zekât veremeyiz' diyenlerin karşısına Halid'i çıkardı.

O, 'ben Lat ve Uzza'yı bırakmam' diyenin düzeyindeydi Ebu Bekir'in gözünde. El Hak doğru olan da oydu. Bunun için biz, Allah'ın varlığını kabul eden kimseler olarak, tarif edilemeyiz.

Biz, Allah'ı İlah ve Rab olarak kabul eden kimseleriz. Allah ilahımızdır, yani onun önünde boyun büküyoruz, secde ederiz, rükû ederiz şeriatına teslim oluruz. Allah'ı ilah kabul etmek budur. O Rabbimizdir. Yalnız olmadığımızı, bizi yaşattığı gibi rızığımızı vereceğine, suyumuzu içereceğine, bizi bizden iyi bilip, düşündüğüne iman ederiz. Rabbimiz budur.

'Böyle yapan kurtulur. 'Rabbim Allah'tır' diyen kurtulur. SKK'sına güvenen, sosyal güvencesine Allah'tan fazla güvenen, erkek çocuğu olduğu için kız çocuğuna göre, kendisini çocukları açısından daha çok güvende hisseden 'Rabbim Allah'tır' sözünü damarlarında hissedememiştir.

Kendisini yalnız hissettiği için; 'benim sahibim, koruyucum, Rabbim Allah'tır' sözünü henüz damarlarına kadar indirememiş birisi olduğu için Allah'ın, 'ölürken melekler seni karşılayacak dediği guruptan' olma özelliğine henüz kavuşmamıştır. Çünkü Allah:

'(19:16 Arapça)

Bizim Rabbimiz Allah'tır diyerek dosdoğru yolunda devam edenleri, meleklerin törenleriyle karşılayacağından söz ediyor.

Rabbimiz Allah'tır, ilahımız Allah'tır. Bu iki şey başka, 'Allah var' demek başka. Hayvanlar da 'Allah var' derler, 'firavun da sonunda Allah vardır' dedi. Müşrikler Allah vardır diyerek durdular.

Ama Muhammed aleyhisselamdan başkasını göndermeyi Allah akıl edemedi mi de dediler. Çünkü onlara göre Allah var; ama onların da parası var, onların da çoluk çocuğu var. Onların da ağalıkları var, patronlukları var.

Taif'te ne cevap verdiler aleyhisselam Efendimiz'e; 'böyle bir yetimi mi buldu Allah, zengin aileden birisini gönderseydi ya' dediler.

Çünkü Taifliler Allah'ı ilah olarak görmüyorlardı. İlahları, Menat'tı; ama Allah var, otorite onların elinde.

Allah yaratıyor, öldürüyor sonra da rızık veriyor. Böyle, gökleri idare ediyor, göklerden sorumlu gibi gördüler Allah'ı sadece.

Rabbimiz olan Allah bizi asla yalnız bırakmıyor. Din olarak, şariat olarak, sistem olarak da yalnız bırakmıyor. Daraldığımız zaman, insan olarak bunaldığımız yerde de yalnız bırakmıyor.

Evlenirken, boşanırken, para harcarken Allah'ı işlerine karıştırmak istemediler. Bu yüzden ilahları, putları yaratana da Allah'tı onların gözünde.

Mü'minler nasıl iman ettiler? Yaratan, öldüren, rızık veren, şariat gönderen, din gönderen, peygamber gönderen, önünde secde edilecek olan, rükû yapılacak olan, yolunda mal infak edilecek olan, uğruna canlar feda edilecek olan Allah'tır diye düşündüler.

Bu nedenle 'Rabbimiz Allah'tır, ilahımız Allah'tır' diyenle, 'Allah vardır' diyen aynı değil asla. İkisi arasında çok fark var.

Değerli dostlar, aziz kardeşler;

Biz Allah'a iman ediyoruz elhamdulillah; ama yıldırımları olan, şimşekler çaktıran bir Allah değil bizim iman ettiğimiz. Esmâi hüsnâsı olan, sıfatları olan, kendisini bize Kur'an'ın'da ve peygamberinin lisanında tanıtan Allah'a iman ediyoruz.

Bizim Allah'ımız Kuddüs'tür, Müheymin'dir, Aziz'dir, Cebbar'dır, Kahhar'dır, Müntakîm'dir, Zülcelâl'dir, Zülkram'dır. Esmâi hüsnâsı var Allah'ın.

Biz Allah'a iman ediyoruz, iman ettiğimiz Allah'ın bütün nitelikleri bize bildirdiği kadar bildiğimiz şeylerdir. Sadece, Azrail diye bir görevlisi olan Allah değil bizim Allah'ımız. Azrail, onun sayısını sadece kendisinin bildiği, ne kadar olduğunu bilmediğimiz meleklerinden bir tanesi.

Onun orduları, kudreti arasında Azrail'in adı bile anılmayacak kadar cılız kalacağı, büyük ve azameti olan Rabbimize iman ediyoruz biz. Bunun için iki şeyi düzeltiyoruz.

Bir; hem 'çok büyük bir Allah vardır' demek iman için yeterli değil, 'Allah ilahımdır' demek zorundasın. Bunu da bankada ispat etmek zorundasın. Çocuğun evlenirken Allah'ın senin ilahın olduğunu ispat etmelisin.

Şehvetinin kudurduğu zamanlarda, huzurunda hesap vermekten korktuğun Allah senin iman ettiğin ilahın olan Allah'tır. Kendini yeryüzünde asla yalnız hissetmeyeceksin.

Milyonların karşısında tek başına bile kalsan, ben Rabbi Allah olan birisiyim, beni yalnız bırakmaz, ben tek değilim gece gündüz, yalnız kalabalık her yerde Rabbim benimledir diyebilen mü'mindir. Ya da iman budur.

Bir; 'en büyük gerçek, Allah vardır' seviyesini insanoğlu çoktan geçti. Firavun bile 'Allah vardır' dedi sonunda. 'Musa'nın Harun'un Allah'ına ben de inanıyorum' dedi. Zira ondan sonra filanca artist, filanca şarkıcının 'Allah vardır' demiş olması bizi çok mutlu etmez.

Allah vardır diyen çok, Allah'ı ilahı gören Rabbi gören kaç kişidir.

“(24:42 Arapça)”

Onlar az, onlar çok az. Allah'ın rububiyetini, uluhiyyetini takdir eden çok az. Diğer türlü elbette 'Allah vardır' diyor, nasıl olsa ona karışmıyor.

Nasıl olsa o istediği kadar haram yiyecek, nasıl olsa istediği zevki keyfi yaşayacak, ona dokunan yok. Dokunmadıktan sonra Allah kırk tane olsa ne zararı var ona. Elli tane Allah olsun, çok olsun zararı yok.

Hem sıkışınca, muhabbet arasında Allah diye bir taşeron kullanmaları iyi onlar için. Hâşâ, hayır, birinci ve bininci büyük kanun; 'Allah vardır değil, Allah ilahımızdır, Rabbimizdir', biz yalnız değiliz, tek değiliz, itilmiş dökülmüş değiliz.

Rabbimiz olan Allah bizi asla yalnız bırakmıyor. Din olarak, şeriat olarak, sistem olarak da yalnız bırakmıyor. Daraldığımız zaman, insan olarak bunaldığımız yerde de yalnız bırakmıyor.

Esmâi hüsnayı tespih olarak bin defa zikretmek, tekrar etmek yerine bir defa benim Rabbim Halîm'dir, yumuşaktır, 'benim de yumuşak olmam gerekiyor' demiş olsa imanını zirveye çıkarmış olur mü'min.

Elini açana 'buyur' diyen Allah'ımız var bizim. Biz acıkmadan, bizim için binlerce sene önce planlayarak rızık yaratan Rabbimiz var bizim. O sadece bizim Rabbimiz değil üstelik bütün âlemlerin Rabbi.

Meleklerin, cinlerin, hayvanların, cematın ve insanların Rabbi olan Allah, bütün kâinatın sahibi olan Allah bizim Rabbimizdir.

İlahımız olduğu içinde huzurunda secde eder rükû yapar şeriatının önünde teslim oluruz bir. İki; bizim Allah'ımız Esmâi hüsnası olan, sıfatları olan bir Allah'tır. Yani meçhul bir kavram peşinde koşmuyoruz biz.

Minibüslerin camlarına, ticarethanelerin duvarlarına süs olsun diye matbaalarda bastırmaktan öte hangi Allah'a iman ettiğimizi, kimin huzurunda secde ettiğimizi, niye rükû ettiğimizi bilmemiz için bize isimlerini ezberletmiş bir Allah'ın kullarıyız.

Esmâi hüsnâ bu demek... Bunun için mü'min, benim Allah'ım 'Kudüs'tür' der, 'Zahir'dir' der, 'Batın'dır' der.

Allah'ın isimlerini bilir, bunları Kur'an'dan öğrenir, peygamberinin hadislerinden öğrenir. Allah'ın kulu olduğu için o isimleri hayatına yansıtır.

'Benim Allah'ım Kuddüs'tür yani tertemizdir, kirli eksik işlerden münezzehtir' der Kuddüs ismi olan Allah'ın kulu olarak, abes işlerle, boş işlerle meşgul olmaz. Kendisini banka müdavimi

göstermez. Harama çirkefe el değdirmez. Lisanı temiz, eli temiz, cebi temiz bir adamdır mü'min.

Neden? Çünkü o, Rabbi Allah olan bir insandır. Çünkü o, Allah'ı ilahı olarak görmüştür. Allah'ın isimlerinden biri de Kuddüs, yani tertemiz olmuş olmaktır.

Mukaddeslik sadece Kur'an'ın, Kâbe'deki Hacerülevsed'in özelliği değildir. Onlar Allah'a ait şeyler olduğu için mukaddestir. Yani Hacerülesved tertemizdir; paktır, berraktır diyoruz ya mü'min de kendisini Allah'a bağladığı için 'Rabbim Allah'tır' dediği için 'ben ilahı Allah olan bir insanım' dediği için o da mukaddestir.

Mü'min de çirkeflikle uğraşmaz; temiz konuşur, temiz giyinir, temiz işler yapar mü'min. Neden? Çünkü Allah'a bağlı olmak, Allah'ın isimlerini ve sıfatlarını benimsemiş olmak bana da yansıyor olmasını gerektirir diye düşünür mü'min.

Allah, isimlerinden biri olarak kullarına 'Halîm' ismini göndermiştir. O 'Halîmdir, Rahîmdir'. Ne demek bu? Madem Allah 'Halîm'dir' yani kullarına karşı yumuşaktır, Halîm'lik, yumuşaklık vasfı Allah'ın isimlerinden bir isimdir, onun sıfatlarından bir sıfattır, o zaman mü'min de kaba, sert, hırçın, vurduğunu ezen, ezdiğini yok eden değildir.

Ama mü'min de teşekkür etmesini bilen insandır. Çünkü Şekûr bir Allah'ın kulu olup teşekkür etmemek akla uygun değil ki imana uygun olsun.

Mü'min de Halîmdir. Çünkü onun Rabbi 'Halîm'dir'. İman etmek bunu gerektiriyor.

Esmâi hüsnâyı tespih olarak bin defa zikretmek, tekrar etmek yerine bir defa benim Rabbim Halîm'dir, yumuşaktır, 'benim de yumuşak olmam gerekiyor' demiş olsa imanını zirveye çıkarmış olur mü'min.

İkinci vurgulamayı yapıyoruz; birinci de ne dedik? Mü'min, 'Allah vardır' demenin ötesindeki adamdır. 'Allah ilahımdır, Rabbimdir' diyen insandır.

İkinci vurgulama nedir? Esmâi hüsnâ Allah'ı tanıtıyor, Allah'ın kulu o tanıtımdan kendine hayat tarzı çıkarmak zorundadır.

Allah Kuddüs ise, tertemiz ise mü'min de diliyle, eliyle, cebiyle tertemiz olacak. Allah Halîm bir Allah ise kullarına acıyan şefkat gösteren merhamet edense, 'Rabbim Allah'tır' diyen de hilm sahibi olacak. Yumuşak olacak.

Allah, 'ey kullarım 'Sabûr' benim isimlerimden biridir yani sabır benim sıfatlarımdandır' dediyse sonra da mü'min, sabırsız biri olarak yaşadıkça 'Rabbim Allah'tır ilahım Allah'tır' sözünü ispatta zorlanır.

Çünkü 'Sabûr' diye ismi olan, sabrı kendisine en büyük sıfatlarından biri olarak tanıtan Allah'ın kulu sabırsız olamaz. Nerede esmâi hüsnâ? Minibüslerde reklam için mi kullanıyorsun?

Evde, mobilya veya levha filan olsun diye mi sabır ismini mi yazdın? Allah, kendisini Sabûr yani sabreden, acele etmeyen, yüzlerce sene binlerce sene kullarının hidayetini bekleyen biri olarak tanıtıyor ki öyledir.

Sen de çocuklarına karşı, eşine karşı, talebene karşı, arkadaşına karşı elli sene, yüz sene, dört yüz sene, sekiz yüz sene, dokuz yüz elli sene sabretmedikçe esmai hüsna'yı hazmetmemiş olursun.

Sen sadece evindeki duvarı, dükkânındaki, vakfındaki duvarı süsleyen esmai hüsna bilirsin. Hâlbuki Allah sana kendini niye Sabûr olarak tanıtmıştı? Sen de sabrederek Allah'ın yoluna girmeye çalış diye bunu söylemişti.

Ne dedik? Biz. Meçhul bir Allah'a iman etmedik biz özelliklerini, niteliklerini bilmediğimiz bir rab değil bizim Rabbimiz. Sanal bir ilahımız yok bizim.

Masa başında, yasalar çerçevesinde oluşturulmuş bir ilaha kulluk etmiyoruz biz. Sıfatları isimleri, nitelikleri, özellikleri, kudreti, azameti, kendi lisanından bize tanıtılmış Allah'a kulluk ediyoruz.

O'na iman ediyoruz. Aynı şekilde Allah 'ey kullarım ben Müntakîm'im, Müntakîm benim isimlerimden biridir' diye tanıttıysa yani kendisine yapılanlara karşı gücünü kullanır, intikamını alır bir Allah ise o mü'min Rabbine iman edip Müntakîm olan Allah'ın kulu olarak, onun şeriatına, dinine iman edenlerin iffetine, imanına karşı yapılan saldırılara da sessiz kalamaz mü'min.

Allah; Müntakîm, intikam sahibi kendisine dinine kullarına mahlûkatına yapılanlara sessiz kalmayan bir Allah; ama mü'min; dinine, ahlakına, iffetine mukaddesatına karşı sessiz mü'min.

Mukaddesatına saldırılmasına, ahlakının erimesine karşı sessiz mü'min. Hani Allah'ın doksan dokuz ismi senin dükkânında levha olarak vardı? Hani sen tesbihat olarak esmai hüsna'dan tesbihatlar, virtler yapmıştın?

Hiç 'Müntakîm' olan 'Kahhar' olan 'Zülentikam' olan Allah'ı hatırlamıyor musun sen? Onun şeriatına, dinine, senin ahlakına karşı, senin iffetine namusuna karşı kazılan kuyuları kapatmak için niye uğraşmıyorsun?

İman böyle değil mi? iman neydi? Bir; ilah ve rab olan Allah'a iman etmektir. İki; meçhul bir Allah değil, özellikleri nitelikleri bilinmeyen bir Allah değil, isimleri sıfatları Müslümanların dükkânlarında levha olarak asılı olan, Müslümanların evlerinde çeyiz olarak pahalı levhalar şeklinde hediye edilen, Müslümanların tesbihat olarak, virt olarak sabah akşam milyarlarca defa tekrar ettiği esmai hüsna olan Allah, bu Allah.

Bu esmai hüsna sadece tesbihat yapmak için mi? çeyiz süslemek için mi? matbaacılar poşetlere doldurup satsınlar diye mi? Hayır, kulları Allah'ı tanısinlar, kime ilah olarak secde ettiklerini bilsinler, kendi hayatlarına da o tarzda yön versinler diyedir.

Allah Şekûr'dur. Bütün kitaplarda, bütün hadislerde kendisini 'Şekûr' olarak tanıtıyor. Kur'an 'Rabbimiz Şekûr'dur' diyor. Ne demek? Şükreder, nankörlük yapmaz, teşekkürü bilir, demektir.

Allah, böyle bir Allah'tır. Evet, onun Sabûr olması, Şekûr olması yani ona ait bir isim olması bizim anladığımız manada onun üzerine yansımaz elbette. Onun şükrediyor olması onun sabrediyor olması onun düzeyinde onun ulûhiyetine, rububiyetine onun azametine layık ve uygun olan bir şey.

Ama mü'min de teşekkür etmesini bilen insandır. Çünkü Şekûr bir Allah'ın kulu olup teşekkür etmemek akla uygun değil ki imana uygun olsun. Rabbin Şekûr, Rabbin Sabûr, Rabbin Halîm, Rabbin Rahîm, Rabbin Gafûr, Rabbin Kahhar, Rabbin Aziz, Rabbin Zülükram, Zülcelâl; mü'minin niteliği yok olur mu böyle?

Ondan etkilenmediğin bir ilah, ilah olur mu? Sahibinden etkilenmeyen bir varlık olabilir mi? 'Rabbim Allah'tır' demek, 'sahibim Allah'tır' demektir. 'ilahım Allah'tır ben onun önünde boyun bükmüşümdür' demektir.

Namazıma yansıdığı gibi cehennem korkusu, cennet umudu olarak yansıdığı gibi ahlakıma, karakterime, şahsiyetime de imanım yansımaldır. Ne ile yansıtacak? Elbette ilimle yansıtacak.

Kardeşler, bizim imanımızın en temel bir başka karakteri de biz dedik ya hani önce tağutu, Allah'ın karşısına dikilen ne varsa onu reddederek 'Allah vardır' dedik, karmakarışık bir uzayda Allah'a iman etmedik ya biz, 'ilahlar arasında en iyi gördüğümüz ilah olduğu için buna iman edelim demedik' reddettik elimizin tersi bütün ilahları, ilah yerine oturacak ne varsa Kâbe'nin içine dikilmiş Lat Menat dâhil cebimizdeki para, gözümüzdeki gönlümüzdeki şehvetler, sevgiler ne varsa kökten elimizin tersi ile ittikten sonra 'Rabbim Allah'tır' 'ilahım Allah'tır' dedik.

Lakin bunu gayb üzerinden yapıyoruz. Biz bilimsel araştırmalar sonucu, uzayda uzay araçlarıyla yapılan tespitlerden sonra değil görmeden, duymadan tutmadan, hissetmeden imanımız fitratımızın eseri olduğu için 'Rabbimiz Allah'tır' dedik.

Bizim imanımız, gayb üzerinden yürür yani gözle, kulakla, elle, dille değil kalple iman ettik biz. Firavun da Allah'ın azabını burnunun dibinde görünce iman etmişti; ama iman, gaybtan görmeden, duymadan, tutmadan iman etmektir.

Bunun için ölüm burnunun dibine gelmeden, gargara başlamadan Allah ilah olursa, Rab olursa ona iman denir. Aksi takdirde bir takım araştırmalar sonucu, filan tespitler sonucu iman etmiş olmak, iman değildir.

Bu, Rabbim Allah'tır derken benim ilahım Allah'tır derken böyle. Allah'ın emirlerinden bir emirde de böyle, yasaklarından bir yasakta da böyle.

Nasıl bir insan olarak ben, görmediğim halde, karşısına oturmadığım halde 'Rabbim Allah'tır' diyorum 'ilahım Allah'tır' diyorum. Neden? Çünkü iman, zaten görmeden yapıldığı zaman imandır.

Var mı mahşer yerine çıkınca iman etmeyecek olan? Ben hâlâ tereddütler içindeyim, bilimsel araştırmalar yapıp öyle iman edeceğim diyen olacak mı orada?

Orada imanın bir değeri yok zaten. Azrail'i gördükten sonra iman etmenin gereği de yok değeri de.

Aynı şekilde Rabbimin sarıh ve sahih açık bir şekilde bana ulaşmış emir ve yasaklarından birisi de benim gayben iman ettiğimi, onun hakkında bir yığın araştırma yapmadan iman etmem gerektiğini, teslim olmam gerektiğini bana öğretmiş olması gerekir.

Hani şunu demeyi kastediyorum; bir Müslüman nasıl Allah konusunda tereddüt göstermiyorsa faiz konusunda da gayben iman edip tereddüt göstermeyecek. 'ama yapılan araştırmalara göre filan' demeyecek.

Allah, bir hususta hüküm koymuşsa, bu hüküm sarıh ve sahih bir şekilde bize ulaşmışsa, hırsızın cezasını Allah, kol kesmek olarak takdir buyurmuşsa bundan orta çağda da ileri çağda da gelecek çağda da henüz yaratılmamış çağlarda da utanılmayacak ve benimsenecek. Bu mü'minin gözünde yüzde yüz çare olmalıdır.

Allah'a iman ederken gabya da iman edeceksin. Sonra hırsızın cezasını takdir eden Allah'ı, filan gazetecinin önünde sıkılarak; 'şey aslında o zaman teknik şartları biliyorsunuz işte nereden soruşturacaklar, işte polisin imkânları yoktu mecbur böyle ceza verdiler' demeye getirecekler.

Emrinden utandığın Allah, senin gayben iman ettiğin Allah nasıl olacak? Yasaklarından utandığın, benimsediğini, yüreğine sindirdiğini, hücrelerindeki her şeyin en ince kılcal damara kadar onunla hareket ettiğini ilan edemediğin Allah, emrinden utandığın Allah, hatta ve hatta 'Selamün Aleyküm' onun isimlerinden birdir diye, yeni tanıştığın arkadaşlarının yanında bunu tekrar edemediğin sürece nasıl imanın köprü olduğunu iddia edebilirsin?

Allah, kullarına zaman dilimlerinden bir zamanda utanılacak bir şey emretmiş olabilir mi? senin toplumun hırsızlık üzerine siyaset, hırsızlık üzerine memurluk, hırsızlık üzerine ticaret hatta hırsızlık üzerine yalan dolan üzerine aile düzeni kurmak sistemini geliştirdi diye Allah'ın Kur'an'ın'da peygamberinin koyduğu kurallar olsun. Bu şu demek değil mi?

Kırk dokuz tane delinin yaşadığı bir köyde tek akıllı deli hükmünde zaten bu kadar delinin arasında bir akıllı deli. Çünkü kırk dokuz akıllının arasında durduğu için bir kişiye deli deniyordu zaten.

Ne büyük Allah, ne güzel Allah, bal yaratmış, arıyı ne kadar güzel yaratmış, volkanları da Allah ayarlamış, bu vadiler okyanuslar aman ne büyük ilah ne büyük Allah. Kur'an, şeriat, hüküm, faiz, zina, kumar, ahlak, iffet hani Allah'ın esmai hüsnası?

Şimdi medya ordusu, hükümler güçler, Allah'ın kitabını çağın dışında kalmış kabul ediyorlar diye, mü'min olmaktan Allah'ın ahkâmıyla yaşamaktan onur duyuyorum.

Rabbim Allah'tır, onun yaptığı adildir, onun hükmünde hikmet vardır. Çünkü benim dükkânıma, evime astığım, düğün davetiyesine koyduğum, reklam malzemesi olarak kullandığım, esmai hüsnadan bir tanesi de Allah'ın 'Hakîm' hikmet sahibi olduğunu söylüyordu.

Hani ben tesbihat yaparken, virdimi tekrarlarlarken esmai hüsnada okuduğum 'Hakîm' nerede, hani Allah Hakîm'di?

Yani ne demek 'Hakîm'? Yaptığı her iş muhakkak yerli yerindedir demek. Yanlış yok yaptıklarında. daha iyisi yapılabilecek bir iş yapmaz Allah. Ne yaptıysa en iyisini yapmıştır muhakkak.

Hakîm bu demek; hem Allah Hakîm diyeceksin hem de onun anlattığı emrettiği cihad, filan emperyalist filan kâfirin dümenine uygun değil diye 'bu zamanda uygun değil' diyeceksin.

Sonra da Allah denince, zikrederken, tesbihat yaparken vird kitabını okurken, gözyaşlarına boğulacaksın. Utandığın Allah'ın olması gerekirken, şeriatından utandığın Allah'ın var senin.

Dininden utanıyorsun, cihadını zikretmekten utanıyorsun, Kur'nın'daki ahkâmı zikretmekten utanıyorsun, neredeyse korkmadan Yahudiler gibi Hıristiyanlar gibi İncil'i ve Tevrat'ı tahrif edenler gibi, kadınlarla iki, üç, dört evlilik yapmayı anlatan ayetleri de teravih namazında okumayacaksın.

Aman kadınlar üzülsün diye Allah'ın erkekleri kadınlardan bir puan önde yarattığını anlatan ayeti neredeyse sessiz okuyacaksınız. Müslüman olduğum duyulur diye endişe taşıyacaksınız.

Ama iman, o biçim, göklere iman tam, dağları Allah yaratı, her şey yerli yerinde, 'bu çiçekleri ne güzel yaratmış Allah'. Hele papatyaları nasıl dizmiş bu vadilere.

Ne büyük Allah, ne güzel Allah, bal yaratmış, arıyı ne kadar güzel yaratmış, volkanları da Allah ayarlamış, bu vadiler okyanuslar aman ne büyük ilah ne büyük Allah.

Kur'an, şeriat, hüküm, faiz, zina, kumar, ahlak, iffet hani Allah'ın esmai hüsnası? Hani her yaptığı hikmetti? Sadece arıyı yaratırken mi bu hikmetler? Sadece çiçekleri vadilere dizerken mi Allah Hakîm'di.

Aile düzenini Allah kurarken o hikmetinden bir şey yok mu? Deprem oldu mu hikmetinden sual olmaz. Kadınlar böyle, erkekler böyle olsun dedi mi niye hikmetinden sual ettin Allah'ın.

Ebu Hanife'nin arkasına geçip, Malik Bin Enes'in arkasına geçip güya onu tenkit eder gibi İbni Abidin'i filan fakihi tenkit ediyor diye gösterip, niye Allah'ın şeriatından utandığını ilan ediyorsun. İman bu değil.

Biz esmai hüsnasıyla ihlâslı bir şekilde, şeriatını takatimiz kadar, yaşamayı itiraf ederek Allah'a iman ettik. İman budur zaten. İman budur, iman teslim olmaktır, kendini pes ettirmektir.

Kardeşler, dostlar;

Elbette bunlar bir insanın dinden çıktığını, kâfir olduğunu, zındık olduğunu göstermiyor. Öyle şey söylemek istemiyorum. Hâşâ Allah'a sığınırız. Kimsenin kalbinde ne olup ne bittiğini bilecek halimiz yok. Hiç kimse kimsenin kalbine hükmedemez.

Ama bu görüntü ile mü'min, muvahhit, mücahit şehit olacak nesil yetiştirilmez. Baba olarak, öğretmen olarak, hoca olarak Kur'an'da toplumda konuşulmaması gereken ayetler görüyorsun sen.

Sanki onlar askeri ihtilal döneminde Kur'an'a konmuş gibi, şimdi geldi demokrasi onları siliyorsun gibi. Ne zannettin Kur'an'ı? kimin yasasına, kimin kasasına benzettik Kur'an'ı biz?

Uygulayamadığımız tatbik edemediğimiz çok şeyleri olabilir Kur'an'ın. Zaten Allah 'takatiniz kadar kulluk yapın' bana buyurdu. Yetmedi takatimiz uygulayamadık bir kısmını; ama içimiz, ona imanla doludur, ona hasretle doludur.

Subhanallah, onlara Allah kendisini sevdiremedi de sen üç tane köpek besleyerek mi insanları iman ettireceksin? İyi, her Müslüman kapısında elli köpek beslesin, hayvan sevenler derneğindeki iman edecek diye.

Ben uygulayamayabiliyor olurum. Beceremiyorum olur. Ama 'bu Kur'an'da aşırı bir ayettir' diye bin kere ölürüm de demem. Yani benim peygamberim sallallahu aleyhi ve sellem 'köpek necistir' diyecek ve bu Buhari'de, Müslim'de bütün sünen kitaplarında hadis olacak. Köpeğin salyasının değdiği çanak yedi kere yıkanacak ki temiz olsun.

Peygamber hükmü, ondan sonra, ben hem cennete girmeyi arzu eden bir insan olacağım, Müslüman'ım, İslam için çalışıyorum gibi iddialarım olacak, sonra da 'köpek necistir' kelimesini kullanmayacağım.

Niye kullanmıyorum? filanca taifeyi üzmemek için. Böyle iman olur mu? Üzülürse üzülün, köpek necistir kardeşim, çoban köpeği de necistir, süs köpeği de necistir. Peki, ya onlar üzülür İslam'a girmezlerse?

Subhanallah, onlara Allah kendisini sevdiremedi de sen üç tane köpek besleyerek mi insanları iman ettireceksin? İyi, her Müslüman kapısında elli köpek beslesin, hayvan sevenler derneğindeki iman edecek diye. Böyle bir şey olur mu?

İman taviz verilerek büyütülemez ki. Biz, bir defa iman hanesinin sahibi değiliz ki, bizi de Allah kabul buyurdu da kapıdan içeri girdik. Biz, sanki cennetin cehennemini sahibi gibi cennete girsin insanlar diye taviz veremeyiz.

İmanımızı koruruz bir, iki, kötü örnek olmayız, üç; imana davet ederiz. Sen ne kadar taviz vereceksin? Ne anlatacaksın, kaç sene konuşacaksın? Nuh aleyhisselam kaç sene konuştu da kaç kişiyi ikna etti?

O taviz, peygamber aleyhisselamdan istenmişti. 'Karışma şuna karışma buna kabul edelim' denmişti, cevabı ne oldu?

"İle küm diniküm velyedin"

'Sizin ki sizin, benimki benim.' Taviz vererek değil, canlı tutarak, ayakta tutarak, örnek olarak, davet ederek Allah'a iman ettirmeyi sağlayabiliriz. Taviz verdikten sonra, zaten insanlar var olan bir Allah'ı kabul ediyorlar.

Kardeşler bu imanımız, bizi sabah namazına kaldırdığı gibi, başına bomba yağın kardeşlerimizi düşünmeye de sevk etmelidir. Dünyanın neresinde bir Allah diyen varsa, onu düşündüğün zaman âlemlerin Rabbi olan Allah'a iman etmiş olursun.

Kardeşler, tekrar sözlerimizi toplayabiliriz.

Bir; 'Allah vardır' sözü çok yüzeysel bir basamaktır. Allah vardır; ama Rab olan ilah olan Allah vardır. Diğer türlü müşrikler de 'Allah vardır' diyorlardı. Bunun için adları müşrik oldu zaten. Var olan bir Allah'a inandıklarını söylediler, Kur'an'la sabit mü'min sayılmadılar. Çünkü ilah olan Allah'ı asla kabul etmediler.

'Bizim kadınlarımıza ne karışır Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem' dediler, 'paramıza ne karışır' dediler. Ne karışır dedin mi ilahlık gitti.

Sosyal güvencen Allah'tan daha güçlü bir dayanak geliyorsa sana, seni doktorun yaşatacağına inanıyorsan, çok çocuğun olursa ihtiyarken sefil düşmeyeceğini zannediyorsan rububiyet sıkıntısı ortaya çıkar.

Sahibi Allah olan birisi, hiç çocuğu olmasa da gelinleri damatları çocukları onunla ilgilenmese de, yalnız olur mu? O Allah'ın beraberinde olduğu kimse değil mi? Hani bizdeki iman? Hani 'üç kişinin üçüncüsü Allah'sa o iki kişiye ne zarar gelir ki' denen iman nerede?

Sen kur aileni, üçüncünüz Allah olan bir evlilik yap, evinde üçüncü Allah olsun, bütün güvenceler senin o zaman.

Bir bininci bir; biz, 'Allah Rabbimizdir, Allah ilahımızdır' diyerek iman ediyoruz ve iki; bunu hayatımıza yansıtıyoruz. Esmâi hüsnadan örnek alıyoruz. Allah'ın sıfatlarından örnekler alıyoruz.

Kardeşim, biz teşekkür ederiz, iyiliği teşekkürle karşılırsınız, çünkü Rabbimiz 'Şekûr' bir Rab'dir. Çünkü Allah 'Sabûr'dur', biz hâlâ sabrediyoruz. Çünkü Allah hakkını yedirtmez, mü'min de intikam sahibi olan bir Allah'ın kulu olarak keriz olmaz, hakkını yedirtmez, ümmetini ezdirmez. Esmâi hüsnaya iman ediyorum.

Kardeşler bu imanımız, bizi sabah namazına kaldırdığı gibi, başına bomba yağın kardeşlerimizi düşünmeye de sevk etmelidir. Dünyanın neresinde bir Allah diyen varsa, onu düşündüğün zaman âlemlerin Rabbi olan Allah'a iman etmiş olursun.

Hatta mü'min olmasa Müslüman olmasa bile normal sokaktaki bir insanın zavallılığı da seni ilgilendirmeli ki âlemlerin Rabbi olan Allah'a iman etmiş olasın. Hatta ve hatta insan değil basit bir hayvan bile açsa seni ilgilendiriyor olmalı.

Ebu Bekir radiyallahu anh mağaraya girerken, Kâbe'nin dibinde yumruklanırken Rabbim Allah'tır diye düşündüğü için acı hissetmedi, korku hissetmedi.

Çünkü o da Allah'ın mahlûkatından. Hatta ve hatta lüzumsuz kesilen bir ağaç bile seni rahatsız etmelidir Allah'ın mahlûkatından çünkü.

İman etmek; bir partiye, derneğe üye olmak gibi rozetini takıp 'filanca yerdenim' demek gibi basit değil. Allah'ı Rab edinmek, ilah edinmek başka şey, 'Allah vardır; büyüktür, cenneti var, cehennemi var' demek başka şey. Bunları Ebu Cehil de dedi.

Ama Ebu Bekir radiyallahu anh mağaraya girerken, Kâbe'nin dibinde yumruklanırken Rabbim Allah'tır diye düşündüğü için acı hissetmedi, korku hissetmedi. İman gerçekten çok büyük, öyle 'Allah vardır' demekle anlatılacak kadar küçük bir yüzeysellikte değil.

Elbette şeytan; önce iman ehli olmayalım diye uğraşacak, onu beceremezse bir yolla imana girmeyi bize Allah nasip ederse, bu sefer tutacak imanımızda kalite düşüklüğüne sebep olacak düşüncelere bizi sevk edecektir.

Kimse şunu düşünmemelidir kardeşler, bu ayrıntılara ne gerek var, tam dediğin gibi hoca, hakikaten öyle. Konuşma olarak ayrıntılara gerek yok; ama kalp bu düzeyde donanımlı olmadığı zaman cazip kredi tekliflerine dayanamazsın. Sorun buradan geliyor. Camide müthiş gözyaşları akıtırsın sabah akşam virdini bitirirsin, kredi teklifine dayanamazsın.

Velhamdu lillahi Rabbil Âlemin...